

อาหารสมอง

วีรกร ศรีเศศ

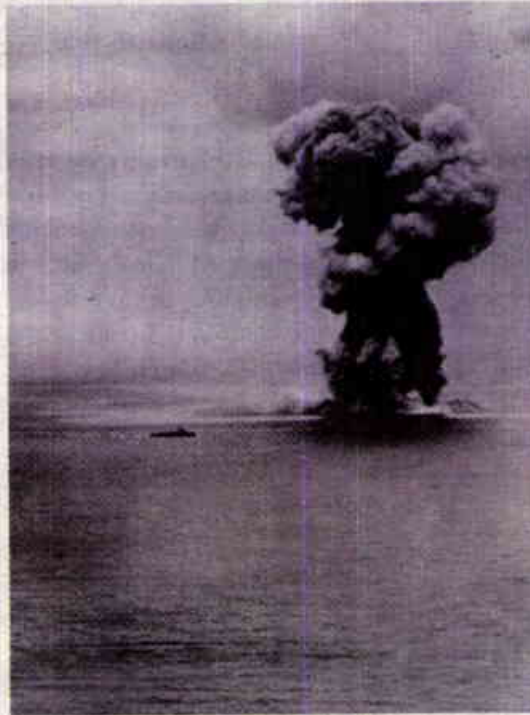
ชนะศึกเวหาด้วยเศรษฐศาสตร์

ผู้ ที่รู้จักใช้ความจำกัดให้เป็นประโยชน์จะเป็นผู้ได้รับชัยชนะเสมอ เพราะความจำกัดซึ่งหมายถึงสภาวะการณ์ที่ความต้องการมีมากกว่าความสามารถที่จะตอบสนองได้นั้นอยู่ทุกแห่งหน ผู้ที่เข้าใจศาสตร์แห่งความจำกัดหรือเศรษฐศาสตร์สามารถเอาไปประยุกต์ได้ในหลายเรื่อง

นักปราชญ์ท่านหนึ่งกล่าวว่า "ผู้ที่รู้ว่าตนเองไม่มีข้อได้เปรียบใดๆ เลยคือผู้ที่ได้เปรียบที่สุด" ความหมายก็คือคนที่รู้ว่าตนเองมีความจำกัดในข้อได้เปรียบ (อยากมีข้อได้เปรียบมากแต่ความจริงมันไม่มีเอาเสียเลย) ก็จะขยันขันแข็งมากขึ้น มานะ ทำงานหนักมากกว่าคนที่ไม่มีข้อได้เปรียบอยู่แล้ว (ภาษานักเลงเขาเรียกว่ามีความเร็วต้นสูงกว่า) จนประสบความสำเร็จมากกว่า เรียกว่ารู้จักหาประโยชน์จากความจำกัด

คนที่เข้าใจว่าตนเองมีข้อจำกัดน้อยเพราะได้เปรียบเหนือคนอื่นแต่เริ่มชีวิต ก็มักจะไม่นาน บ้านมานะ ทำงานหนัก ใช้เงินไปวันๆ เป็นเพียงมนุษย์ผู้บริโภคธรรมดาๆ ที่ไม่มีส่วนร่วมในการสร้างสรรค์สังคม อย่างนี้เรียกว่าไม่รู้จักหาประโยชน์จากความจำกัด

อีกตัวอย่างหนึ่งก็คือนักศึกษาอยากสอบผ่านทั้ง 4 วิชา แต่มีเวลาเหลือก่อนสอบเพียง 4 วัน ถ้าแบ่งสรรเวลาให้จำกัดให้แต่ละวิชาเท่ากันคือ

1 วัน ทั้งๆ ที่โอกาสผ่านแต่ละวิชาไม่เท่ากัน ก็เรียกว่าจัดการความจำกัดไม่เป็น ที่ถูกคือวิชาใดที่อ่อนสุดและมีโอกาสไม่ผ่านมากที่สุด ก็ต้องแบ่งเวลาให้มากที่สุด วิชาใดที่มีโอกาสผ่านสูงกว่าก็แบ่งสรรเวลาให้ลดหลั่นกันลงไป

ตัวอย่างเกี่ยวกับการบริหารความจำกัดที่ขอนำมาเล่าในวันนี้ เป็นเรื่องเอก มาจากเสี้ยวหนึ่งของประวัติศาสตร์สงครามโลกครั้งที่สอง ในศึกเวหาระหว่างกองทัพสหรัฐอเมริกาและกองทัพญี่ปุ่น ที่เรียกว่า The Great Marianas Turkey Shoot ระหว่าง 19-20 มิถุนายน 1944

Marianas คือกลุ่มหมู่เกาะ Marianas ทางตอนตะวันตกเฉียงเหนือของมหาสมุทรแปซิฟิก อยู่ทางใต้ของญี่ปุ่นโดยประกอบด้วยหมู่เกาะเล็กน้อยกระจายอยู่ระหว่างเกาะกวม (Guam) กับญี่ปุ่น ส่วน Turkey Shoot หมายถึงการยิงที่ฝ่ายหนึ่งเป็นเป้าง่ายตาย เสมือนการยิงไก่วง (ฝรั่งถือว่าไก่วงเป็นสัตว์ที่ไม่ฉลาดเหมือนคนไทยเห็นควาย)

เหตุการณ์ครั้งนี้เป็นตัวอย่างของความผิดพลาดในการจัดการความจำกัดของกองทัพญี่ปุ่น จนทำให้เกิดความหายนะอย่างยิ่งใหญ่และจบสงครามด้วยระเบิดปรมาณูสองลูก ในต้นเดือนสิงหาคม 1945

สงครามทางเรือและอากาศในมหาสมุทรแปซิฟิกดำเนินมาตลอดนับตั้งแต่ญี่ปุ่นบุกโจมตีเพิร์ล ฮาร์เบอร์ ที่ฮาวายเมื่อเดือนธันวาคม 1941 กองทัพญี่ปุ่นเห็นว่าหากรบกันยืดเยื้อนานวัน แบบปะทะกันไปมาจะไม่เป็นผลดีแก่ญี่ปุ่นสมควรสู้กันแบบศึกใหญ่ทางทะเล เพราะกองทัพญี่ปุ่นจะได้เปรียบ เนื่องจากมีฐานสะสมเสบียง อาวุธ น้ำมัน และเครื่องบินอยู่หลายแห่งในกลุ่มเกาะ Marianas

ดังนั้น ในเดือนพฤษภาคม 1944 กองทัพเรือญี่ปุ่นก็ทุ่มสุดตัว เรียกขานศึกครั้งนี้ว่า "A-Go" โดยมีสมมุติฐานว่ากองทัพเรืออเมริกันจะโจมตีครั้งใหญ่บริเวณแปซิฟิกตอนกลาง กองทัพญี่ปุ่นตระหนักดีว่าถึงแม้พลังทางอากาศจะสู้ไม่ได้แต่การที่มียุทธโรปรถที่ตั้งอยู่ไม่ไกลออกไป จะช่วยคานดุลและทำให้ชนะได้

ในกลางเดือนมิถุนายน 1944 อเมริกันก็ยกพลขึ้นบกที่เกาะไซปัน ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของกลุ่มเกาะ Marianas การสู้รบก็เริ่มขึ้นในบริเวณนั้นทันที ทั้งเรือรบยิงปืนใหญ่ใส่กัน ควบคู่ไปกับการใช้เรือดำน้ำ ที่สู้กันหนักสุดก็คือการใช้เครื่องบินยิงสู้กันในท้องฟ้า โดยเครื่องบินอเมริกันขึ้นมาจากเรือบรรทุกเครื่องบิน ส่วนฝ่ายญี่ปุ่นขึ้นมาจากทั้งเรือและฐานเครื่องบินของหมู่เกาะ Marianas

ในที่นี่ขอกล่าวถึงเรื่องเสืออากาศ (Aces) ที่เป็นหัวใจสำคัญของศึกเวทาคครั้งนี้ ผุ่บินของกองทัพญี่ปุ่นของนายพล Ozawa ผู้เก่งกาจบินมาเป็นระลอก ศึกแรกๆ จาก 69 ลำ ของกองทัพญี่ปุ่นถูกยิงตก 35 ลำ สำหรับที่มาเป็นระลอกนั้นระลอกแรกฝ่ายญี่ปุ่นถูกยิงตก 25 ลำ อเมริกันตกเพียง 1 ลำ ระลอกสอง 109 ลำ ถูกยิงตก 70 ลำ ระลอกสาม 47 ลำ ถูกยิงตก 7 ลำ และระลอกสี่ 49 ลำ ถูกยิงตก 30 ลำ

ฝ่ายอเมริกันก็เสียหายเรือไปไม่น้อยจากเขี้ยวเล็บของเรือดำน้ำและจากเครื่องบินญี่ปุ่นที่พุ่งเข้าชนตั้งที่เรียกกันว่าคามิกาเซ่ เครื่องบินอเมริกันเหยียบร้อยลำบินตกระหว่างแลนดิ้งบนเรือบรรทุกเครื่องบินเพราะความมืดและลมแรง

ประวัติศาสตร์จารึกว่าการสูญเสียเครื่องบินของญี่ปุ่นจำนวนมากมายครั้งนี้เป็นผลเนื่องมาจากนักบินส่วนใหญ่ล้วนเป็นมือใหม่ เพราะมือดีอย่าง Nishishizawa, Ota, Sasai ที่เก่งกาจก่อนสงครามใหญ่ครั้งนี้ล้วนเสียชีวิตไปแล้วเนื่องจากกองทัพมิได้เก็บเอามือดีเหล่านี้ลงไปเป็นครูฝึกบินต่อสู้อ แต่ให้บินต่อไปเรื่อยๆ ซึ่งยิ่งบินมากโอกาสถูกยิงตกก็ยิ่งมีมากเป็นธรรมดา

ในทางตรงกันข้าม กองทัพเรืออเมริกันนั้นเก็บ Aces ขึ้นยอดๆ ซึ่งเป็นทรัพยากรอันจำกัดที่มีค่ายิ่ง เช่น Richard Bong (ยิงตก 40 ลำ) Thomas McGuire (ยิงตก 38 ลำ) Gerald Johnson (ยิงตก 22 ลำ) ฯลฯ ไว้เป็นครูสอนซึ่งนักบินส่วนใหญ่ในวันนั้นก็เป็นลูกศิษย์ของเสืออากาศเหล่านี้

Aces ขึ้นยอดก็เป็นครูชั้นยอดด้วย ดังนั้นการรักษา Aces ไว้เป็นครูสอนจึงเท่ากับการขยายความสามารถในการสู้รบซึ่งเป็นสิ่งจำกัดให้มามากขึ้น ในขณะที่กองทัพญี่ปุ่นเลือกวิธีส่ง Aces ขึ้นยอดขึ้นบินไปเรื่อยๆ

สงครามเวทาคที่หมู่เกาะ Marianas ทำให้กองทัพญี่ปุ่นสูญเสียเครื่องบินไปรวม 315 ลำ ในวันเดียว จากการถูกยิงตกด้วยปืนใหญ่ จากเครื่องบินยิงสู้กัน จากการพุ่งเข้าชน และจากเครื่องบินขัดข้อง ในขณะที่ฝ่ายอเมริกันเครื่องบินถูกยิงตก 30 ลำเท่านั้น

ความผิดพลาดในการจัดการความจำกัดดังกล่าวเกิดขึ้นมาเป็นเวลานานพอควร แต่มาเห็นได้ชัดจากศึกเวทาค Marianas ครั้งนี้

ผมเห็นว่าไม่มีควมกล้าหาญใดเทียบได้กับการขับเครื่องบินไล่ยิงกันกลางอากาศ ขอให้ชื่อเสียงความกล้าหาญของ Aces ทั้งสองฝ่ายถูกจารึกไว้ในประวัติศาสตร์ไปนานเท่านั้น เพราะได้ยอมเสียสละสิ่งที่มีค่าที่สุดเพื่อความอยู่รอดของลูกหลาน ●

เครื่องเคียงอาหารสมอง

ดูสองเรื่องมาจากอินเทอร์เน็ต ดังนี้ครับ

- ทุก Heart Attack ไม่จำเป็นต้องมีอาการเริ่มต้นที่ปวดแขนข้างซ้าย และ Heart Attack ไม่จำเป็นต้องเริ่มที่ปวดแน่นอกเสมอไปด้วย บาง Heart Attack อาจมีอาการเริ่มต้นปวดอย่างมากที่แนวกราม

อาการคลื่นไส้และเหงื่อออกอย่างมาก คือ อาการที่ผู้ที่ประสบ Heart Attack มักมีร่วมกัน ร้อยละ 60 ของผู้ประสบ Heart Attack ในขณะที่นอนหลับอยู่ไม่รอดชีวิต การปวดกรามอย่างมากหรือปวดแน่นอกจนตื่นขึ้นมา เป็นสภาวะการณที่ต้องระวังและรีบไปโรงพยาบาลทันที

ข้อมูลข้างต้นอาจช่วยชีวิตเพื่อนหรือญาติได้ ดังนั้น หากจะช่วยกรุณากระจายให้ทราบทั่วกันก็จะเป็นกุศลอย่างยิ่ง

- 14 สิ่งที่ยอมรับง่ายแต่กินใจที่สุดในชีวิตก็คือ (1) ศัตรูที่น่าสะพรึงกลัวที่สุดในชีวิตเรา ก็คือตัวเราเอง (2) ความล้มเหลวที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในชีวิตเรา ก็คือความอวดดี (3) การกระทำที่โง่เขลาที่สุดในชีวิตเราก็คือการหลอกหลวง (4) สิ่งที่น่าสอเสียดที่สุดในชีวิตเราก็คือ ความอิจฉาริษยา (5) ความผิดพลาดมหันต์ที่สุดในชีวิตเราก็คือการยอมแพ้ตัวเอง (6) สิ่งที่เป็นอภุศลที่สุดในชีวิตเราก็คือการหลอกตัวเอง

(7) สิ่งที่น่าสังเวชที่สุดในชีวิตเราก็คือความถดถอยของตัวเอง (8) สิ่งที่น่าสรรเสริญที่สุดในชีวิตเราก็คือความอดทน สติ วิริยะ (9) ความล้มละลายที่สุดในชีวิตเราก็คือความสิ้นหวัง (10) ทรัพย์สมบัติที่มีค่ามากที่สุดในชีวิตเราก็คือสุขภาพที่สมบูรณ์ (11) หนี้ที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในชีวิตเราก็คือหนี้บุญคุณ (12) ของขวัญที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในชีวิตเราก็คือ การให้อภัยและความเมตตาการุณา (13) ข้อบกพร่องที่ใหญ่หลวงที่สุดในชีวิตเราก็คือ การมองโลกในแง่ร้ายและไร้เหตุผล

(14) สิ่งที่ทำให้หมอกอโม่งที่สุดในชีวิตเราก็คือ การให้ทาน

น้ำจิ้มอาหารสมอง

When a word has once left the lips, the swiftest horse can not overtake it.

ทันทีที่คำพูดหลุดจากปาก แม้แต่ม้าที่วิ่งเร็วที่สุดก็ยังไม่สามารถวิ่งแข่งได้